

Sygnatura akt VIII C 1087/14

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 14-10-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 30-09-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa C. J.

przeciwko R. M.

o zapłatę

uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 24 października 2014 r. i powództwo oddala.

Sygn. akt VIII C 1087/14

UZASADNIENIE

Powód C. J. wniósł pozew przeciwko R. M., w którym domagał się zapłaty od pozwanego na rzecz powoda kwoty 8.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia otrzymania przez pozwanego pozwu do dnia zapłaty oraz zakazania pozwanemu zbliżania się do powoda na odległość 50 m.

W uzasadnieniu do pozwu C. J. argumentował, że dnia 14 sierpnia 2011 r. pozwany będąc pod wpływem alkoholu bez powodu używał wobec powoda słów uważanych powszechnie za obelżywe. Zajście miało miejsce ok. południa w niedzielę na ruchliwej ulicy blisko miejsca zamieszkania powoda, a jego świadkami było grono obcych ludzi. Stres i lęk odczuwany przez powoda powiększył fakt, że przebywał wówczas na spacerze z 6 – cio miesięcznym dzieckiem. W obawie przed pozwanym powód powrócił do domu w asyście policjantów. R. M. do dzisiejszego dnia nie przeprosił powoda za swoje naganne zachowanie.

Postanowieniem z 5 listopada 2013 r. sygn. akt VIII C 1195/13 (k.9) Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Cywilny na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 17 pkt 1 k.p.c. uznał się niewłaściwym rzeczowo i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

Pismem z 20 lutego 2014 r. (k.19) powód C. J. cofnął powództwo w zakresie zakazu zbliżania się pozwanego do powoda na odległość 50 m.

Postanowieniem z 27 marca 2014 r. (k.26) Sąd Okręgowy we Wrocławiu umorzył postępowanie w zakresie żądania „zakazu zbliżania się na odległość 50 m” oraz stwierdził w pozostałym zakresie swą niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział VIII Cywilny wyrokiem zaocznym z 24 października 2014 r. (k.34) zasądził od pozwanego R. M. na rzecz powoda C. J. kwotę 8.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 września 2014 r. do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 04 listopada 2014 r. (k.46) R. M. wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego z 24 października 2014 r., żądając uchylenia w całości ww. wyroku zaocznego oraz oddalenia powództwa w całości jako bezzasadnego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że rzekoma krzywda i zdarzenie, na które powołuje się powód w rzeczywistości nie miały miejsca, a C. J. w żaden sposób nie udowodnił podnoszonych przez siebie okoliczności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. J. utrzymywał znajomość koleżeńską z R. M., obaj spożywali wspólnie alkohol. Pozwany R. M., w sierpniu 2011 r. spotkał się na ulicy z powodem i powiedział mu, żeby się odczepił od B. K.. Przyczyną zajścia były pretensje, jakie kierował powód wobec B. K., oraz liczne powództwa wytaczane przez C. J.. W sprawie o sygn. I Ds. 1281/12 dnia 26 września 2011 r. pozwany zeznał, że mógł powoda wyzywać, nie pamięta dokładnie opisywanego zdarzenia, ale na pewno w żaden sposób nie groził powodowi. Powód w powyższej sprawie zeznał, że pozwany podszedł do niego na ulicy i powiedział, że połamie go za B., że nie ma życia i powinien wyprowadzić się z dzielnicy, przy czym używał słów wulgarnych.

[dowody:

- przesłuchanie pozwanego R. M., protokół elektroniczny z dnia 26 czerwca 2015 r., protokół skrócony – k.79 – 80;
- protokół przesłuchania świadka R. M. – k.7 akt o sygn. IDs 1281/12;
- protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k.2 akt o sygn. IDs 1281/12]

Postanowieniem z 18 grudnia 2011 r. umorzono dochodzenie w sprawie przywłaszczenia mienia ruchomego na szkodę C. J., doprowadzania do niekorzystnego rozporządzenia mieniem C. J., grożenia pozbawieniem życia C. J. przez R. M. w dniu 14 sierpnia 2011 r. oraz grożenia pozbawieniem życia C. J. przez P. K. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Postanowieniem z 2 kwietnia 2012 r. w pkt. 2 uwzględniono zażalenie w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1 postanowienia z 18 grudnia 2011 r. przekazując sprawę Prokuraturze Rejonowej do dalszego prowadzenia, natomiast w pkt. 3 zmieniono podstawę umorzenia w zakresie czynu opisanego w pkt. 5 postanowienia z 18 grudnia 2011 r. na art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. W uzasadnieniu podano m.in., że odnośnie grożenia pozbawieniem życia C. J. przez R. M., poczynione ustalenia wskazywały na dwie alternatywne wersje wydarzeń, zaś wobec osób postronnych nie sposób którejkolwiek z wersji uznać za bardziej wiarygodną. Postanowieniem z 20 czerwca 2012 r. umorzono dochodzenie w sprawie przywłaszczenia mienia ruchomego na szkodę C. J. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

[dowody:

- postanowienie o umorzeniu dochodzenia – k.31 akt o sygn. I Ds. 1281/12;
- postanowienie z 02 kwietnia 2012 r. – k.42 – 45 akt o sygn. I Ds. 1281/12;
- postanowienie z 20 czerwca 2012 r. – k.53 akt o sygn. I Ds. 1281/12]

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodził zadośćuczynienia w kwocie 8.000 zł tytułem naruszenia jego dóbr osobistych, jako podstawę faktyczną wskazując na użycie przez pozwanego R. M. wobec jego osoby w miejscu publicznym w obecności świadków słów powszechnie uważanych za obelżywe.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę materialnoprawną w art. 23 k.c., art. 24 k.c. i art. 448 k.c. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności wizerunek, dobre imię, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Natomiast art. 24 § 1 k.c. stanowi, iż ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Roszczenia majątkowe związane z naruszeniem dóbr osobistych reguluje art. 448 k.c. który stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Dobrem osobistym, które zdaniem powoda zostało naruszone przez pozwanego, jest jego godność i dobre imię.

Przy rozpoznawaniu żądania ochrony naruszonych dóbr osobistych w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie i ocena, czy i jakie dobro osobiste określonej osoby zostało naruszone, a następnie stwierdzenie bezprawności działania sprawcy lub istnienia okoliczności wyłączających bezprawność. W wypadku ustalenia bezprawnego naruszenia dóbr osobistych określonej osoby ocenie podlega skonkretyzowane co do sposobu usunięcia skutków naruszenia roszczenie.

Powód nie udowodnił zasadności swojego żądania, pomimo iż taki obowiązek ciążył na nim na mocy art. 6 k.c. C. J. nie składał wniosków dowodowych mających poprzeć jego twierdzenia co do przedmiotowego zajścia. W uzasadnieniu do pozwu wskazał, że zajście miało miejsce ok. południa w niedzielę na ruchliwej ulicy, oraz że jego obserwatorami było grono ludzi, nie zawniósł jednak o przesłuchanie któregośkolwiek z nich jako świadka. Nadto powód nie pamiętał, jakie konkretne słowa padały podczas spotkania z pozwanym, co czyni niemożliwym ustalenie przez Sąd, czy w ogóle doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Nadto pozwany R. M. zaprzeczył, jakoby ubliżał powodowi. Sąd wskazuje, że postanowieniem z 18 grudnia 2011 r. umorzono dochodzenie m.in. w sprawie zagrożenia pozbawieniem życia C. J. przez R. M. w dniu 14 sierpnia 2011 r. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. W uzasadnieniu powołano się na okoliczność, że poczynione ustalenia wskazywały na dwie alternatywne wersje wydarzeń, a żadnej z nich nie można uznać za bardziej wiarygodną. W postanowieniu tym umorzono również dochodzenie co do innych czynów zarzucanych przez C. J., co potwierdza twierdzenia pozwanego o nadużywaniu przez powoda stosowania instrumentów prawnych w celu ochrony swych rzekomo naruszonych dóbr. Sąd wskazuje, że tylko w tutejszym wydziale z powództwa C. J. prowadzonych było, lub nadal jest, dziesięć spraw. W trakcie dochodzenia (sygn. akt IDs 1281/12) pozwany zeznał, że spotkał się z powodem i mógł go wtedy wyzywać, lecz nie pamięta tego zdarzenia. Zeznając w niniejszej sprawie R. M. zaprzeczył, jakoby w ogóle używał wulgarnych słów wobec powoda, oraz powoływał się na niepamięć co do szczegółów całego zajścia. Kwestia choroby pozwanego w niniejszej sprawie jest bez znaczenia, C. J. nie podnosił okoliczności mogących mieć z nią związek.

Reasumując, Sąd nie dysponuje materiałem dowodowym mogącym potwierdzić zasadność roszczenia powoda, dlatego też powództwo podlegało oddaleniu. Dokonując tej oceny, Sąd miał również na względzie ugruntowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby (vide: wyrok SN z 05.04.2002r, sygn. akt II CKN 953/00). Powód nie udowodnił, że zachowanie pozwanego w sposób obiektywny mogło naruszyć jego dobra osobiste. Nadto uwzględnienie roszczeń z art. 448 k.c. ma charakter fakultatywny, a więc nie muszą być one zasądzone nawet mimo spełnienia przesłanek ustawowych (patrz: Rzetecka – Gil Agnieszka,

Komentarz do art.448 Kodeksu cywilnego, LEX nr 159755). W niniejszym postępowaniu Sąd nie znalazł podstaw do uznania żądania C. J. za zasadne.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.